

Kapitlet
LJUS
ur boken
LIVETS ORD
av
BÔ YIN RÂ

Mer information om boken finns på:

<http://www.boyinra-stiftelsen.se>

LJUS

Otaliga arter av ljus kan du lära känna på denna jord, men varje art, som ditt öga någonsin kan skönja, överstrålas dock vida av detta *oförlikneliga* ljus, som sändes till jordklotet från denna avlägsna soleld, av vars strålningskraft det minsta såväl som det största på denna vandringsstjärna finner sin utformning. —

Men även detta det mäktigaste ljus, som alltjämt är fattbart för jordiskt öga, blir till ett matt skimmer, om du till äventyrs vill jämföra det med *det* ljus, som kan nå dig från *andens höjder*, så snart du blir i stånd att upptaga det . . .

Det är ingen tom lek med bildlika jämförelser, när det talas till dig om andligt »ljus»! —

Vad som kommer till dig från *andligt* rike är i sanning »ljus», och allt jordiskt förnimbart yttre lysande kan blott såtillvida kallas »ljus», som det uppfyller din själ *med en förnimmelse som liknar denna urkraft*, vilken når dig från höga *andesfärer* och uppenbarar sig för dig som ljus . . .

Om *detta* ljus, som lyser »i mörkret», och som mörkret aldrig kan fatta, talade en av de mina till dig såsom om »*livet*», — och sannerligen: *sanning* förkunnar hans ord! — — —

Blott den som funnit mig i sig själv som sitt eget *liv*, kan också bära vittnesbörd om *ljuset!*

I sin uralstrade allmakt skall detta andens ljus evigt upplysa allt ditt innersta!

Du själv skall städse stråla i ljus av detta ljus och på ditt lysande skall ingen ände vara! — — —

Liksom en konstrikt slipad diamant icke kan återstråla sin inre eld, förrän den genomströmmas av ett jordiskt ljus, så kan icke heller du stråla ur ditt innersta, så länge du ännu älskar mörkret och gömmer dig för mig, — för mig: *det eviga av sig självt lysande* ljuset, som för all tillvaro är liv i strålande fullhet och utan uppehåll! —

Sannerligen, allt mörker skall du lysa upp *för dig själv*, när du finner dig *lysande i mig!*

Alla under i dig skall bli dig uppenbara och allt som omger dig skall lysa i återstrålningen från det ljus som därefter uppfyller dig! — —

Men ännu är det dig nog att dväljas i mörkret och blott *längta* efter ljuset, väl anande att du *förmådde* lysa upp i dess strålar, likt en kristall, som plötsligt träffas av jordesolens ljus.

Eller, om du redan nu emellanåt kan slita dig loss från din tröghet, så är du tillfreds, om blott en stråle från något dunkelt sken når dig, vilken sedan avlockar ditt innersta en dyster glöd, — ett matt glimmande, som icke förmår lysa upp *dig själv* och ännu mycket mindre gör mörkret ljust i din omvärld! —

Du tror så all din förmåga att lysa tillräckligt bekräftad inför dig själv för att sedan straxt åter finna dig i mörker, så snart detta matta sken avlägsnar sig från dig . . .

Du må visa de underbaraste fasetter och, medveten om ditt värde, med all rätt glädja dig åt din kostbara utformning, men aldrig skall du på så vis uppleva dig ur ditt innersta, och såsom en *främling* skall du *icke* ha *något att säga* dig själv, så länge du framhärdar i sådan tyngd och hårdnackad tröghet! — —

Ditt jordelivs år flyr bort och varje solvarv skall finna dig på samma ställe, fasthållen i samma mörker, tills en gång ditt jordiska öga uttröttat sluter sig för alltid inför den sista ljusstråle jordesolen ger dig och du, framhårdande i samma mörker, icke mer för-

mår att av det verkliga ljuset iakttaga ens den *yttre avbilden*, vilken hittills dock tätt sig som en tröst för ditt täta mörker i det inre . . .

Fåfängt skall du sedan söka väcka en om också blott *liknande* förnimmelse i dig, som den din yttre människotillvaro förut åtminstone kunde finna *i dina jordedagars ljus* . . .

Allt i dig och allt som omger dig skall i all sin gripbarhet dölja sig i djupaste förmörkelse, och likväl skall din längtan efter ljus-förnimmelse vara outsläcklig . . .

Under eoner skall du så i kvalfull natt kanske ångra ett outnyttjat jordeliv, städse byte för virrig upplevelse i dunkla regioner, tills en gång i avlägsna världsperioder åter en första strimma av ljuset kan nå dig . . .

Därför sade dig en, som helt var uppfylld av mitt ljus, en gång det djupt betydelsefulla ordet:

»*Verka så länge dagen är, ty det kommer*» — för var och en som icke verkat här — »*en natt, då ingen kan verka*», emedan han då för oöverskådliga tider är byte för detta mörker, som han under sitt jordeliv icke hade undflytt, av slö förnöjsamhet och i den vanföreställningen, att det om hans eget värde med-

vetna upplevandet vore rikedom nog, så att han icke skulle behöva mig: — *det verkliga ljuset.* — —

Se, jag kommer till dig på denna din jordedag, *då jag älskar dig*, på det att du *i dag*, medan *makten därtill* ännu är dig given, måtte slita dig undan ett sådant öde. — — —

Är du en gång *hemfallen* under den här rådande lagen, så förmår icke heller *jag lösa* dig ur dess vidareverkande makt, ty *all lag är grundad i mig själv*, så att jag skulle förneka mig själv, om jag ville söka befria dig *före* din tid! — — —

Även om du *i dag*, då mitt ord når dig, frimodigt kommer att *slita* dig *loss* från mörkrets bojor, följer du icke mindre i mig grundad *lag!*

Hos *dig* allena skall det *avgöras*, om du vill lyda *frihetens lag* eller *tvångets!* — — — — —

Du har själv blivit ditt ödes herre alltsedan det urminnes ögonblick, då jag, som evigt *förblir i ögonblicket*, efter *din* vilja löste dig från mig till din självbegärda vandring! — — —

Förut upplevde du dig själv i mig, *i ständigt upplevande av ögonblicket*, liksom gripande det ständiga *tvårsnittet* av all tillvaro; men *efter ditt utgående*

kunde och kan du ännu, om jag skall uppenbara mig för dig i bild, endast uppleva liksom *längdsnittet* av allt det som är, tills du en gång — det må vara efter *frihetens* eller *tvångets* lag — *hittat tillbaka* in i din utgångspunkt, som är *jag själv!* — — — —

Djupaste hemlighet förkunnas dig i dessa ord, och *väl dig*, om du förmår fatta den! — — —

Öppna ditt innersta, på det att där må återklinga, vad mina ord förkunnar för dig!

I ditt innersta skall du då erfaras, *varför* de vise kunnat säga dig, att du sannerligen »*fallit*» djupt, när du från din högsta höjd i mig begärt dig ned och ut i detta mörker, som numer omger dig . . .

Men ännu bär du *också här* i din förmörkelse *kraften* i dig att åter *höja* dig till *mig* och till *din första höjd!* —

Ännu är du i samma gestalt, och du skall för evigt kunna bibehålla åt dig denna gestalt, i vilken jag fann dig i mig, när jag måste släppa dig loss, då din vilja icke mer sökte *höjd* utan *djup!* — —

Ännu förmår du att på nytt stråla klart i *mig* — i ljus av allt ljus! — — —

Men *du själv* måste förmå din vilja till *omvändelse*, på det att du äntligen — då du redan eoner före din födelse i jordens djur irrat genom töcknigt nattmörker — må finna vägen till det rike av evigt *ljus*, som är *jag själv*, för att förnyad *leva* i mig i all evighet!

Se, jag *lider* i dig, då jag icke *kan* lida i mig själv och allt lidande blir *lögn* inför mitt *ljus*!

Men jag är evig *sanning* och det som icke har sin *uppfyllelse* i mig är sken och bedrägeri!

Därför ropar jag till dig, som jag älskar, på det du må övergiva *lögnen*, vilken visar sig för dig som lidande! — —

Därför visar jag dig vägen ut ur din förmörkelse, på det du må stråla upp i *glädje* i mig — i *evigt ljus* — innan mörkret kan binda dig på nytt! — — —

I *mig* skall du själv förvandla dig till *glädje*, och allt, som varit lidande hos dig, skall *falla av* dig som skorpan av läkta sår och icke mera vanställa dig! —

Som *glädje* skall du komma till medvetande för dig själv, ty icke förrän du själv, förvandlad till *glädje* i dig själv, kommer att närma dig mig, kan jag uppenbara mig som *ljus* i dig! —

Endast *sd*, o dyre, skall du finna mig i dig själv,
som *ljus*, för att i evighet lysa i strålarna av detta
ljus! —

Så skall *du själv i glädje* bli till idel *ljus* i mig! — —